

[Hartvig Frisch.]

gift i første Omgang paa 53 412 000 Kr. Saa vil der af denne Rest af 6 588 000 Kr. være at udbetale de 55 pCt. til Dyrkerne, som staaar omtalt i Lovforslaget, og det vil, forudsat at disse Beløb slaar til, blive 3 623 000 Kr. De skal nu fordeles paa 13½ Million Dobbeltcentner, det vil komme til at betyde, at der bliver et Tillæg paa 27 Øre pr. Dobbeltcentner. Da den oprindelige Pris var 1 Kr. 80 Ø., kommer vi op paa 2 Kr. 07 Ø. Saa kommer vi ved Fradrag af dette Beløb til et Restbeløb af 3 165 000 Kr. Heri fragaar 1 pCt. yderligere til Aktionærerne, det beregner jeg til 300 000 Kr., idet jeg maa regne med lidt mere end de nuværende 22½ Mill. Kr. til Sukkerfabrikkerne, og kommer saa til en Rest af 2 855 000 af de 60 Mill. Kr., der er Engrosprisen. Denne Rest er selvfølgelig en meget tvivlsom Størrelse, det kan ikke nægtes, at det Regnestykke, der er opstillet paa Grundlag af de Oplysninger, her er givet, selvfølgelig kan svinge meget, og der kan være visse Poster, der vil vise sig at komme til, men jeg holder mig til, hvad Fabrikkerne her anfører, og efter hvad man kan se af Regnskabet, vil dette, jeg her har anført, være de Hovedposter, man har at regne med, og i saa Tilfælde vil det med en Pris af 32 Ø. aldeles ikke ligge udenfor Sandsynligheden, at der yderligere, naar den ene Procent er tilfaldet Aktionærerne, i sidste Omgang vil være et Beløb, der vilde kunne lægges til den Roepris, som vi allerede her er kommet til: 2 Kr. 07 Ø. Det er da i hvert Fald givet, at Dyrkerne ved den Overenskomst vil staa betydeligt gunstigere end ved de tidligere Overenskomster, da der om det Udbytte, der bliver tilbage, efter at de 55 pCt. er gaaet fra til Tantieme til Roedyrkerne, simpelt hen staaar, at det øvrige anvendes efter Fabrikernes Statutter. Her vil vi være kommet dertil, at hvor der vil komme et Udbytte, vil det komme til at gaa til selve Producenterne.

Der er mod Lovforslaget rettet forskellige Indvendinger. Jeg har set i „Nakskov Tidende“ f. Eks., at en Proprietær Ahm har skrevet, at der er lovet Roedyrkerne en Mindstepris, som formentlig ogsaa bliver en Maksimalpris. Ja, den Slags Ting kan man godt slaa om sig med, men det er dog i hvert Fald efter Lovforslagets Form her ganske tydeligt, at for saa vidt der overhovedet bliver nogen lønnende Roeproduktion ud over de 5 pCt., som Aktionærerne faar, vil det tilfalde Roedyrkerne i den Form og med den Pris, der

er sat, i Forhold til den Pris, de har haft i 1931. Det er da givet, at naar man regner med det kæmpemæssige Forbrug, vi har her i Landet, 180 Mill. kg, vil en Forøgelse af Prisen til 32 Øre uvægerligt komme til at give et gunstigere Billede end 1931.

Der bliver ogsaa gjort nogle Bemærkninger angaaende Roedyrernes Stilling og Rentabiliteten, idet en Godsejer Kiær har skrevet en Artikel om, at den Pris, som Roedyrkerne faar, kræver en Høst af 200 Dobbeltcentner pr. Tønde Land, for at der kan blive Dækning for de med Dyrningen forbundne Udgifter. Jeg tror alligevel, at man her har taget Munden rigelig fuld, for ser man paa de faktiske Afkastninger, der har været — det findes i Bilag I til Lovforslaget —, saa finder man, at disse Roedbytter er angivet pr. Hektar, og der kommer man selv pr. Hektar i det allerhøjeste op paa 328 Dobbeltcentner. Saa er det klart, at Talen om 200 Dobbeltcentner pr. Tønde Land som det Minimum, der overhovedet skal leveres, for at det kan være muligt at faa Dækning for Udgifterne, hører hjemme i Fantasiens Verden, og i Virkeligheden er det at slaa om sig med Oplysninger, der ikke har noget med de faktiske Forhold at gøre.

Det er naturligvis vanskeligt i Enkelt-heder at spaa om Virkningerne af dette Lovforslag, men det er givet, at Lovforslaget i den Form, hvori det her er forelagt, vil betyde en Sikring af denne vigtige Produktionsgren og vil betyde, at Roedyrkerne i hvert Fald ikke kommer til at staa ugunstigere end i noget af de senere Aar.

Til Slut vil jeg saa anføre det, jeg vil kalde for de almene Grunde, der taler for, at man gaar til det Skridt, Lovforslaget antyder. For det første vil det betyde en mindre Afhængighed af Udlandet. Hvis vi lader denne Produktionsgren helt falde — og det er i Virkeligheden et saadant Enten-Eller, vi staaar overfor —, saa vil vi, i det Øjeblik vi har likvideret vor Sukkerroedyrkning, i andre Situationer, naar Verdensmarkedet ændrer sig, naar disse Trustdannelser, hvis Forhandlinger og Beslutninger jeg allerede her har omtalt, igen kommer til Kræfter, dyrt komme til at betale, at vi her i Landet likviderede denne Produktion.

Dernæst vil dette Lovforslags Gennemførelse betyde en Hjælp imod Ensidigheden i vort Landbrug. Den Fare, der for vort Landbrug ligger i Ensidighed, fremhæves, og har været fremhævet i denne Sal, fra saa mange Sider, men jeg synes, man maa være klar over, at hvis man nu